

Arrest

nr. 82 139 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 december 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 25 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 19 september 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 25 oktober 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, tot de ongegrondheid van de onder punt 1.1. vermelde aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.09.2009 werd ingediend door:

{..}

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-attaché stelt in haar verslag dat in de voorgelegde medische attesten melding gemaakt wordt van meerdere aandoeningen.

Met betrekking tot de eerste aandoening stelt de arts-attaché dat betrokkene lijdt aan een aandoening waarvoor ze medicatie inneemt.

Met betrekking tot de overige aangehaalde aandoeningen stelt de arts-attaché dat uit de beschikbare medische gegevens niet kan worden afgeleid dat betrokkene daadwerkelijk gehospitaliseerd werd, dat betrokkene effectief een specialist raadpleegde, dat betrokkene effectief gespecialiseerde behandeling en/of opvolging krijgt. In het meest recente medische attest dd. 06.09.2010 maakt de behandelende geneesheer bovendien geen melding van deze aandoeningen. Zodoende gaat de arts-attaché er vanuit dat deze medische problemen afgehandeld/behandeld zijn en het niet gaat om actuele ernstige en/of levensbedreigende aandoeningen met een actuele noodzaak tot behandeling. Derhalve wordt hier niet verder op in gegaan (zie gesloten omslag in bijlage).

Betrokkene kan reizen. In de meest recente door betrokkene voorgelegde medische attesten dd. 18.03.2010 en 06.09.2010 wordt geattesteerd dat betrokkene zich kan verplaatsen en dat ze kan reizen. Hij stelde tevens dat ze geen lange reis kan verdragen en niet kan reizen naar haar herkomstland. Evenwel, de arts-attaché stelt dat dit geen strikt medische contra-indicatie om te reizen betreft. Ondersteunende aanwezigheid van familieleden is aangewezen. Tijdens haar asielprocedure (cfr. interview DVZ dd. 28.11.2008) verklaarde betrokkene tegenover de asieldiensten dat zowel haar moeder als haar zus nog in Armenië verblijven. Daarnaast is het onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië, het land waar ze tenslotte ruim 27 jaar verbleef, geen overige familieleden, vrienden of kennissen zou hebben bij wie ze terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige hulp aldaar.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië. Uit de lijsten met de in Armenië geregistreerde geneesmiddelen dd. 18.10.2010 blijkt dat de geneesmiddelen die betrokkene dient te nemen in Armenië verkrijgbaar zijn. Uit informatie afkomstig van de Armeense gouden gids dd 15.10.2010 blijkt dat tevens gespecialiseerde zorg voor de specifieke medische problematiek van betrokkene beschikbaar is (zie administratief dossier DVZ).

De arts-attaché komt dan ook tot de conclusie dat betrokkene, hoewel zij lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en de nodige opvolging beschikbaar is in Armenië.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en behandeling/opvolging, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië. In Armenië bestaat geen systeem van sociale zekerheid. Echter, de eerstelijns medische zorgen en de ambulante hulp in de poliklinieken worden gratis verstrekt aan alle Armeniërs (zie administratief dossier DVZ).

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dit alles in overweging genomen bestaat er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar Armenië.

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. de ernstige moeilijkheden waarmee betrokkene bij terugkeer geconfronteerd zou worden, de zwakke en kwetsbare situatie van betrokkene op financieel en sociaal vlak) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Gelet op het ondersteunend betoog gaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er van uit dat verzoekster in een enig middel de schending beoogt op te werpen van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals de schending van de "algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel", en van het artikel 3 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

"DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf, door verzoekster ingediend op 18 september 2009, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat uit de door verzoekster voorgelegde medische attesten geen aandoening in haar hoofde zou blijken die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen behandeling in het herkomstland is.

TERWIJL verzoekster bij haar aanvraag dd. 18 september 2009 en drie navolgende schrijvens dd. 16 november 2009, 23 maart 2010 en dd. 9 september 2010 wel degelijk diverse medische attesten {...} had voorgelegd waaruit voldoende bleek dat zij wel degelijk lijdt aan enkele medische aandoeningen die van die aard zijn dat zij niet in staat is om lange reizen te ondernemen en dat een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering: "... " blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-gegrondheid van de aanvraag om machtiging van verblijf de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoeksters dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat uit de voorgelegde medische attesten niet zou blijken dat verzoekster zou lijden aan een medische aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer, blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 18 september 2009 en drie navolgende schrijvens dd. 16 november 2009, 23 maart 2010 en dd. 9 september 2010, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Vooreerst heeft verzoekster wel degelijke enkele objectieve en verifieerbare medische verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoening waaraan zij lijdt, met name voegde zij bij haar aanvraag dd. 18 september 2009 en drie navolgende schrijven (...) wel degelijk diverse medische attesten bij (...).

Aan de hand van de medische verslagen kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk ,

met name dat een regelmatige opvolging door een neuroloog, gastro-enteroloog en een psychiater noodzakelijk is.

Op basis van de voorgelegde medische verslagen bleek dat een medische behandeling lopende was; dat deze medische behandeling minstens een jaar zou duren; dat verzoekster niet in staat is om te reizen en dat er geen adequate medische behandeling bestaat in verzoeksters land van herkomst. Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

Uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten tweede blijkt uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen dat een medische behandeling van verzoekster momenteel lopende is en dat er tevens nog medische behandelingen voorzien zijn.

De door verzoekster voorgelegde medische verslagen (..) bevatten een overzicht van de medische aandoeningen waaraan zij lijdt.

Als haar behandelende artsen bevestigen dat er medische behandelingen lopende zijn en dat er bovendien nog medische behandelingen voorzien zijn (m.a.w. aanvullende onderzoeken); dan zou dit redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

Zowel de arts-attaché alsook verweerder in de bestreden beperken zich ten onrechte tot het louter tegenspreken van de inhoud van de medische verslagen zoals opgesteld door de artsen van verzoekster.

Ten derde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoekster niet aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat strijdig was met de medische attesten van de behandelende artsen, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

In haar schriftelijke aanvraag dd. 18 september 2009 had verzoekster nochtans formeel aangeboden dat zij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat zij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te verstrekken, schriftelijk dan wel mondeling.

Gezien de medische attesten dd. {..} van de behandelende artsen van verzoekster enerzijds en anderzijds het advies dd. 20 oktober 2010 van de ambtenaar-geneesheer op cruciale punten {..} tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekster minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om de aanvraag op grond van artikel 9ter Vw. ongegrond te verklaren.

Minstens schendt de bestreden beslissing dd. 25 oktober 2010 de motiveringsverplichting doordat op deze argumenten in de aanvraag dd. 18 september 2009 helemaal niet werd geantwoord. Verweerder is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om:

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausible motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 cv.).

3) *Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).*

Uit de door verzoekster bij haar aanvraag dd. 18 september 2009 voorgelegde medische verslagen bleek dat verzoekster niet in staat is om lange reizen te ondernemen en dat een adequate medische behandeling in haar herkomstland voor haar niet toegankelijk is waardoor een terugkeer onmogelijk is.

Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst, houdt dan ook een schending in van artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt het volgende: (...)

Een terugkeer naar haar land van herkomst is - minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek voor verzoekster totaal niet aangewezen.

Gelet op deze moeilijke omstandigheden is het dan ook van belang dat de verdere noodzakelijke medische behandelingen in België kunnen blijven voortgezet worden.

Gelet op de kwetsbare toestand van verzoekster houdt een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk gezondheidsrisico's in voor haar gezien de lopende medische hulpverlening alsdan in het gedrang komt.

4) *Schending van het redelijkheidsbeginsel:*

Verzoekster is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

Bij haar verzoekschrift dd. 18 september 2009 en drie navolgende schrijvens had meerdere medische verslagen voorgelegd aangaande de medische aandoeningen waaraan zij lijdt.

Uit de voorgebrachte medische attesten opgesteld door de behandelende artsen {...} bleek dat de medische aandoeningen in hoofde van verzoekster van die aard zijn dat zij nood heeft aan een regelmatige opvolging door een neuroloog, gastro-enteroloog en psychiater en dat er geen alternatieven bestaan voor de lopende behandeling.

De voorgelegde medische verslagen betreffen objectieve en verifieerbare documenten

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen. Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Het is onredelijk dat verweerder verzoekster niet aan een medisch onderzoek heeft onderworpen, doch zich louter beperkt heeft tot een verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 20 oktober 2010, dat niet volledig was en strijdig was met de medische verslagen van de behandelende artsen.

Het gegrond verklaren van verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter Vw. is een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissing van verweerder dd. 25/10/2010 te worden vernietigd."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.5. Met haar theoretisch betoog inzake de schending van de motiveringsplicht, haar bloot betoog dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat *“de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht (werden) genomen”*, haar overtuiging dat uit de afwijzing van haar aanvraag om verblijfsmachtiging blijkt dat verwerende partij *“niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald (...) zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen”*, dat uit door haar diverse overgemaakte objectieve en verifieerbare medische verslagen *“kon worden afgeleid dat de medische aandoeningen waaraan verzoeker lijdt van die aard zijn dat een verdere gespecialiseerde medische opvolging noodzakelijk (is)”*, dat *“een gegrond verklaring van de aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is”*, en dat *“de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat (worden)”*, toont verzoekster geen schending aan van de in het middel opgeworpen bepalingen en beginselen.

2.6. Het loutere feit dat verzoekster meerdere medische verslagen heeft voorgelegd waarin gesteld wordt dat medische behandeling noodzakelijk is voor haar aandoening houdt op zich niet in dat verzoeksters aandoening enkel in België kan behandeld en opgevolgd worden en dat haar aanvraag zonder meer gegrond diende verklaard te worden.

2.7. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de door verzoekster voorgelegde stukken beoordeeld werden door de ambtenaar-geneesheer. De Raad ziet niet in waarom een deskundige diende geraadpleegd te worden of correspondentie diende gevoerd te worden met de door verzoekster geraadpleegde arts. Evenmin ziet de Raad in waarom een medisch onderzoek zich opdrong of waarom de verwerende partij daaromtrent diende te motiveren in de bestreden beslissing, minstens toont verzoekster dit met haar bloot betoog en haar welwillende houding om *“onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer”* niet aan. Zoals reeds hoger gesteld blijkt uit de stukken van het administratief dossier, en meer bepaald het advies van de ambtenaar-geneesheer van 20 oktober 2010, dat deze de door verzoekster voorgelegde medische stukken in ogenschouw heeft genomen, dat uit de studie van het dossier blijkt dat verzoekster lijdt aan migraine en stressgebonden hoofdpijn waarvoor zij medicamenteus behandeld wordt, dat ook gedacht werd aan hoofdpijn na hersenschudding, dat verder ook melding gemaakt wordt van vertigo, neusbloedingen, gastroduodenitis, urine-incontinentie, nekpijn, rugpijn en depressie. Er wordt melding gemaakt van een medicamenteuze behandeling en het feit dat een ziekenhuisopname voorzien was (cfr medisch attest van 10/8/2010) en dat regelmatige opvolging door een neuroloog, een gastro-entéroloog, een psychiater en een huisarts noodzakelijk was. Daar niet kan afgeleid worden dat verzoekster daadwerkelijk gehospitaliseerd werd, noch dat zij een neuroloog, gastro-enteroloog en/of een psychiater consulteerde noch dat zij dienaangaande regelmatige opvolging krijgt en dat op het meest recente medische attest geen melding meer wordt gemaakt van deze klachten besluit de ambtenaar-geneesheer dat het hier afgehandelde/behandelde medische problemen betreft en dus geen actuele ernstige en/of levensbedreigende aandoeningen met actuele noodzaak tot behandeling zijn. De ambtenaar-geneesheer geeft vervolgens een opsomming van de diverse geconsulteerde bronnen en besluit dat de noodzakelijke behandeling voor wat betreft de migraine en stressgebonden hoofdpijn beschikbaar is in Armenië. De ambtenaar-geneesheer motiveert ook met betrekking tot de mogelijkheid tot reizen dat *“De betrokkene kan reizen: hoewel dr. K. (...) op de medische attesten van 10/8/2009 en 16/11/2009 attesteerde dat betrokkene zich (op dat ogenblik) niet kon verplaatsen en (op dat ogenblik) niet kon reizen, geen lange reis kon verdragen, niet kon reizen naar het land van herkomst en dat er geen medische hulp in Armenië is, dient hierbij opgemerkt te worden dat de precieze termijn en de reden van een eventuele reisongeschiktheid niet aangegeven werden op de betreffende attesten. Op de recentere medische attesten van 18/3/2010 en 6/9/2010 attesteerde dr. L.(...) daarentegen dat betrokkene zich kan verplaatsen en dat zij kan reizen. Hij stelde echter dat betrokkene geen lange reis kan verdragen omwille van misselijkheid (bus) en dat zij niet kan reizen naar het land van herkomst omwille van stress en angst van thuisland: het betreft hier evenwel geen strikte medische contra-indicaties om te reizen, indien noodzakelijk/gewenst kan bij een eventuele reis een symptomatische behandeling gegeven worden (bvb geneesmiddel tegen reisziekte of een licht kalmerend geneesmiddel). Uit de beschikbare medische gegevens blijkt alleszins niet dat betrokkene momenteel gehospitaliseerd is, noch dat er sprake is van een actuele instabiele medische toestand of een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen. Uit de bovenstaande herkomstlandinformatie blijkt bovendien dat de aangehaalde behandeling beschikbaar is in Armenië”*. Het gegeven dat verzoekster een andere mening dan de ambtenaar-geneesheer is toegedaan en zich daarbij vastpint op de door haar voorgelegde attesten dewelke, zoals reeds gesteld, grondig bestudeerd werden door de ambtenaar-geneesheer, kunnen geen afbreuk doen aan de bevindingen van deze laatste. Te dezen wijst de Raad er nog op dat artikel 9ter

van de vreemdelingenwet evenmin voorziet in een verplicht medisch onderzoek aangezien hierin gesteld wordt: “(...) *De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.*” De ambtenaar-geneesheer kon de medische toestand van verzoekster duidelijk vaststellen en evalueren op basis van het dossier, gelet op de voorgelegde medische verslagen van de behandelende artsen. Verzoekster is het oneens met de conclusie maar maakt hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en dat een bijkomend medisch onderzoek de appreciatie van de medische aandoening door de ambtenaar-geneesheer kon wijzigen.

Er dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid blote en niet geconcretiseerde beweringen alsook de overtuiging inzake een onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaat om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Waar verzoekster poneert dat een “*plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding*” een schending inhoudt van artikel 3 EVRM, dient de Raad op te merken dat zo al zou blijken uit de medische verslagen dat verzoekster effectief geniet van een lopende medische begeleiding, verzoekster nalaat in concreto uiteen te zetten waarom een plotse onderbreking een schending oplevert van artikel 3 EVRM.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER